

καί πολλα χρόνια ο Mordtmann φανέρωσε στον κ. Σ. Γω-
αννίδη-Κοίταζε του E. Legrand Bibliothique greque vul-
gaire vol. V. σ. XI. 6) catalogue des manuscrits-grecs de
ja bibliotheque de l'Escurial. Paris 1848, σ. 450. 7) Zur
Escorial-Handschrift ψ-IV-22 του κ. Krumbacher:
Byzantinsche Zeitschrift, τόμ. VI (1897) σ. 158-163.
8) Δημοσιεύθηκε απ' τον κ. Krumbacher Das mittelgriech-
ische Fischbuch. München 1903 9) Θα πρέ' αντίγραφο για
να δω τί σ' έστ' έχει με την παραλλογή του Ηουλολόγου
της 'Εθνικής βιβλιοθήκης της 'Αθήνας (κώδικας μ' αριθμό
701) που δω και τεσσαρα χρόνια εντέγ. αψ. α μελέτησα κ'
έχω έτοιμο για τύπωμα. 10) Γωάννου και Αλ. Σακελλίω-
νος: Κατάλογος των χειρογράφων της 'Εθνικής Βιβλιοθή-
κης της 'Ελλάδος εν 'Αθήναις 1892 σ. 182.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ ΑΚΡΙΤΑ

Ψυχομαχάει ο Διγενής και ή γής άνατρομαχάει.
Τό μάχανο τρείς φίλοι του, τρείς μπιτισμένοι φίλοι
Κι' ένας του φέρνει κρού νερό, ο άλλος άφράτο μύσκο,
'Ο τρίτος τον αντίψυχο να μόν ψυχομαχάει.
Στήν τάβλα που καθόντανε, και που ψωμί ν' έτρωγαν,
'Αθβολή δέν είχανε κι' άθβολήν εύρταν.
Τρείς άντρωμαίεν' είμαστανε και οι τρείς καλ' άντρωμαί-
[μένοι
Μά σαν τον άντρα πουδα χτίς στού Δράκου τό λιθάδι,
—Χαρής τον που τον έσπαιρε κι' όπου τον κοιλοπόνει—
Σά βράχος είναι οι πλάτες του, σαν κάστρου ή κεφαλή
[του
Και τὰ πλατιά τὰ στήθια του τοίχος χροταριασμένος.
Σαν κάπως τ' άκοις ο νεκρός και βαριαναστεναχάει.
«Φέρτε μου δω κρασί να πιώ, φέρτε μ' ψωμί να φάω
Και ού γραμματικόπουλε κατέβασ' τό σπαθί μου
Και τό βαρείο κοντάρι μου, ν' άναστηθί ή καρδιά μου.
Κάνει τὰ χέρια βασταριά, άντρωιέθη κι' άσκηώθη.
Ντύνεται τσάκουσ δώδεκα και δεκαπέντε δίπλες
Και χαλκίνο πουκάμισο και σιδερένιο πσίσι,
Κ' έπήγε και τον εύρηκε στον κάμπο που κυνήγα
«Ποιός είσαι ού που κυνήγας στού Δράκου τό λιθάδι;»
• Άφέντη σου και κύρης σου κι' άφέντης τ' άφεντός σου»
«Βαρει μου ού να σου βαρω, κρούε με να σε κρούω.»
Σαν άστραπή, τό μάτι του και σαν βροντή ή φωνή του.
Μιά πρώτη του κατέβασε, μια δεύτερη του δίνει.
Τό στόμα αίμα γιόμισε, τον ξάπλωσε του μάκρου
Κι' όλος ο κόσμος έτρεξε να δγί τό λαβωμένο.
«Χαρής τον τον κατάνεμο τό μισαπειθαχμμένο,
Χαρής και τέτοιονε γιατρό που νεκροθεραπένει.»

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :
Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξω-
τερικό φρ αρ. 10
10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10
ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στα κίόσκια της Πλατείας
Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οι
κοινωνικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο-
φθαλμιατρείς) Σταθμού ύπογείου Σιδηρο-
δρομίου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο
βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

πούχε παίξει ρόλο Χασεκί ο' ένα από τα Δω-
δεκάνησα. Έλεγε κάποιον βράδυ στην παρέα
του, στρίβοντας άρειμάνια τό μουστάκι του :
—«Έδωσα ξύλο, μωρέ παιδιά, που πάνεσε
νό χέρι μου. Κ' οι πατασούρες, όλο και γρά-
φανε έναντίο μου. Μά τί μ' ένοιαζε ; Γράφανε
αυτές, έδερανα εγώ. Κι όσο περισσότερο γρά-
φανε, τόσο περισσότερο έδερανα». Άμέσως και
στο συμπέρασμα. Μπορούν να γράφουν αν δεν
βαριούνται όμορφα άρθρα και να βγάζουν
μελωδικές κραυγές και τό «Ν. Άστυ» και ή
«Άκρόπολη» για τους βασιδουζοκισμούς της
Ρωμαϊκής Άστυνομίας και για τους κοτοφα-
γάδες των στρατ. άποσπασμάτων. Τάρθρα
τους είναι όμορφα, καλογραμένα, δυνατά,
διαβάζονται με εύχαρίστηση μαδέχουν μονάχα
φιλολογική άξία. φέρνουν όμως κανένα
αποτέλεσμα ; Κάθε άλλο. Όσο περισσότερα
γράφουν, τόσο περισσότερο ξύλο πέφτει και

τόσο περισσότερα κοτόπουλα και γιδολρόβια
ξεκοκαλίζονται.
Και τό κακό τραβάει σε μάκρος. Και για
να σταματήση, ένα μονάχα πρέπει δλόψυχα
να εύχούμαστε : Να τις φάη καμιά μέρα ο
κ. Θεοτόκης από κανένα άστυνόμον, να δεθί
πιστάγκωνα ο κ. Σιμόπουλος από κανένα ύπε-
νωμοτάρχη, να διαπομπευτή ο κ. Λεβίδης από
κανένα άστυφύλακα.
Τότε θα πιστέψουν οι τρανοί μας και τότε
θαλοφασίσουν να μεριμνήσουν και για μας
τούς ραγιάδες τους. Τώρα, έκато ξυλιές σε
ξένη ράχη δέν πονοθνε, κι ο χορτάτος, λείει
ή παροιμία, δέν πιστεύει του πεινασμένου.
«Ας βρεθί λοιπόν κανένας άστυνόμος να
ξυλοφορτώση τον κ. Θεοτόκη κι όλα διορθώ-
νουνται. Αυτός θάναι ο σωτήρας μας και σ'
αυτον θαξίξη κι άνδριάντα άκόμη να στή-
σουμε, και μάλιστα από κάτω από τό 'Υπουρ-
γείο των Έσωτερικών, για να τον βλέπη ο
Κόντες και να ξη τη ράχη του.

ΚΑΜΑΡΩΣΤΕ
την Θεοτοκική διαίκτηση Κάτω στη Μεθώνη
ο Ειρηνοδικης μπήκε στο ταχυδρομικό γραφείο
και ζήτησε από τον διευθυντή του κ. Παπα-
μύσκο και άπαιτησε να του παραδοθί ένα
συστημένο γράμμα κάποιου πολιτικού του
φίλου.
Βλέπετε στο θαυμάσιο αυτό Βασίλειο έχουν
κ' οι Ειρηνοδίκες τους πολιτικούς τους φίλους,
αφού κ' ειρηνοδίκες και άλλοι δημόσιοι υπάλ-
ληλοι τίποτ' άλλο δέν είναι παρά πράκτορες
πολιτικοί και μπράβει της Κυβερνήσεως.
'Ο κ. Παπαμύσκοσ άρνήθηκε να κάμη τὰ
κέφια του περιέργου αυτού Κατ', ο έποιος έ-
ξαγρώθηκεν άμέσως, τον έβρισε, τον φοβέρισε,
και την άλλη μέρα τον άντάμωσε κάτω από
την Δημαρχία και αφού τον χτύπησε με την
μαγκούρα του, τον έπολιόρησε στενωτάτα με
τους μπράβους του μέσα στο Δημαρχείο, που
κατέφυγε ο δυστυχισμένος υπάλληλος.
Δέν υπάρχει καμιά άμφιβολία πως ο κ.
Θεοτόκης θα ένθουσιαστή με την διαγωγή του
πράκτορά του και αν δεν μπορεί να τον κάνη
άμέσως Άρεσαγίτη, θα του στείλη όμως τον
Μεγαλόσταυρο «δια τας προς παγίωσιν της
τάξεως και ανύψωσιν του δικαστικού γοήτρου
ύπηρεσίας του»
ΚΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ
όπως και κάθε άλλος άνθρωπος με κάποια άξία, δέν
μπορεί παρά ναχη τον Σωσία του. Δυστυχώς και ο

άγνωστες στρατές σε τούτον τον τόπο, χωρίς να ιδούμε
ψυχή, κουρασμένοι από τους κόπους του ταξιδιού μας.
Για καλή μας τύχη εύρήκαμε την πόρτα τουτουνοού του
καστελιού σου και πλατιού σου, κ' έρριχτήκαμε στην
τιμημένη φιλοξενία της Έντιμότητάς σου, παρακαλώντας
για άνάπαψη και για άγαποτί, πράγμα που ποτέ κανείς
δέν έχει άρνηθί στους φτωχούς πλάνητες Γιαμαβοίσι, πόσο
περισσότερο ούδ' εσύ θάρνηθης, που είσαι τέτοιος μέγας
άφέντης. «Βέβαια θα λάβης τή φιλοξενία μας», άπολο-
γήθη ο Σχιούτεν Δόξι με μεγάλη φωνή, εβέβαια θα λά-
βετε τή φιλοξενία που καθένας σας άξίζει, τή φιλοξενία
που δίνω καθενού άντρός, γυναικός, ή πριδιού που επά-
τησε τες πόρτες μου από τον καιρό που είνε χτισμένες.»
Κ' έχοντας στο νου του να διασκεδάση με τους άτυχους
καλογέρους πριν τους προσθέση στον κατάλογο από τὰ θύ-
ματά του, έφώναξε να έτοιμαστή ένα συμπόσιο, και, ό,τι
καλήτερο έμπορούσε να δώσει, τό κατέλι, να προσφερθί
στος ξένους που έπιθυμούσε να τιμήση τρώγοντας και
πίνοντας μαζί τους. Οι ψεύτικοι καλόγεροι, αφού έβγαλαν
από τον πλάτη τὰ δέματά τους και τ'άβησαν σε τρόπο που
εύκολα να τὰ φτάνουν, εκάθησαν για ν' απολάψουν τό φη-
γγοτό που τους έπροσφέρνε ο δράκοντας. Πρώτα πρώτα έ-
καμε να φέρουν ένα φαγητό που τό άνάγγειλε σαν τό κα-
λήτερο απ' ό,τι εύρισκόταν στον τόπο και που του πολυά-
ρεσε και του ίδιου. Και να σου, αφού έξεσκεπάστη τό πιάτο
ήκε ένα ανθρώπινο ποδάρι, αίματερό και άποτρόπαιο.

Μά ούτε ο Ράικος, ούδ' οι άκολουθοί του δέν έδειξαν σύ-
χαση ή φόβο, και ο δράκος, που καρτερούσε να γελάτη με
τον τρόμο τους, έμεινε στατικός βλέποντας τους παπάδες
που έκαναν πως έτρωγαν μ' όρεξη τή μερίδα τους από τό
συχαντερό ποδάρι. «Έλάτε» έφώναξε ο γίγαντας «είστε
καλήτεροι άνθρωποι απ' ό,τι σ' εφανταζόμουνα και όχι
τόσο άναγούλιάρηδες καθώς σ' ε περίμενα» θά πούμε άν-
τάμα.»
Και τό άποτρόπαιο συμπόσιο εξακολούθησε. 'Η δαιμο-
νική σπειρα όηρητούσε τό Σχιούτεν Δόξι και τους μου-
σαφίρους του, και οι πολεμιστάδες δέν έδειχναν άπορία
ή φόβο, κ' έκαναν πως έτρωγαν και πως έπιναν. Στο τέ-
λο; ο Ράικος προκυνώντας τό δράκο είπε.—«Ω άφέντη
οι ταπεινοί δούλοι και ξένοι άπόλαψαν ένα τραπέζι που
παρόμοιο δέν είδαν ποτέ πριν. Είμαστε πτωχοί και δέν
έχουμε τή δύναμη ν' άνταποδώσουμε τέτοιο πράμα» αλλά
γινώρίζουμε ένα μυστικό για τό φλογερό κρασί που τό κάνει
πιστό άληθινά άξιο για τους μεγάλους άφεντάδες, και σε
παρακαλούμε να μας δώσης άδεια να δείξουμε την τέ-
χνη μας.»
Τίποτα στο κόσμο δέν άγαπούσε τόσο ο Σχιούτεν Δόξι
καθώς τό μεθύσι, κ' έφώναξε να φέρουν τό σακέ, τό Ίκ-
πωνικό κρασί από ρύζι. Κι' οι δαίμονες έσήκωσαν τάπο-
μεινάκια της τράπεζας κ' έφεραν τό κρασί, κι ο δράκος
άπόλυσε τὰ όγλάνια του· τότες δύο ωραιότατες σκλάβες
ήρθαν να τον ύπηρετήσουν, δύο από τες πολλές άρχόντισσες

πούχε πιάτη στες ληστείες του. Οι πολεμιστάδες έκαμαν
τό κρασί φλογερό, χύνοντας μέσα τό δυνατό φαρμάκι που
τους είχε δώσει τό Πνέμα του Σουμιγίσι και όταν ο
δράκος έδοκίμασε τό πιστό είπε πως ήτουν τό καλύτερο
απ' όσα τούχαν προσφερθί.
'Ετσι άρχισε ένα όργιο. 'Ο Σχιούτεν Δόξι και ή δαι-
μονική σπειρα έπιναν άφθονα και ξένοιαστα, ενώ ο
Ράικος και οι άντροφοί του έπροφυλάγγανταν κ' έμειναν
ξενέρωτοι και δέν έπιναν καθόλου από τό φαρμακωμένο
σακέ. 'Ο δράκος έδιόρισε κι' όλος να χορέψουν και αφού
ένας δαίμονας έδειξεν όλην την τέχνη του ο πολεμιστής
Σαδαμίγης έχόρεψε και κείνος ένα λαυπερό χορό που πολύ
έπαινεθη. Κι' όλα τούτα έγένονταν ενώ τό βότανο έδούλευε
και τώρα ο Σχιούτεν Δόξι ήτουν υπερβολικά πιωμένος
και οι ύπηρέτες του τον έσήκωσαν και τον έπήραν έξω.
Τότες οι πολεμιστάδες έγνοιαστήκαν για τους έπιλοίκους
δαίμονες που και τούτοι στο ύστερο έμέθυσαν κ' έπεσαν
χάμου χωρίς δύναμη.
Οι ήρωες είχαν κάμη όλα τούτα γιατί δέν ήξεραν πό-
σες μαγικές γοητείες ήταν στο χέρι του δράκου και γιατί
είχαν άποφασίτη να μην τον αφήσουν να μεταχειριστή τες
τέχνες του και να εξακολουθήση έπειτα την έπιστήμη του
φονηά. Κ' έφάνέρωσαν ποιόι ήταν στες σκλαβωμένες άρ-
χόντισσες και άνοιξαν τὰ δέματα πουχαν φέρη μαζί τους,
και όπλαστήκαν τελειωτικώς.
Οι άρχόντισσες άκουσαν χαρούμενες που ήταν εκεί οι